

leve, dog have været forhindrede deri, fordi de fra deres tidligere forholdsvis slet lønede Stillinger have ført en Gjæld med sig, som de nu maa afbrage. Naar nu det ærede Medlem mente, at Trangen i høiere lønede Stillinger ikke kunde være saa stærk som i de lavere lønede, fordi de ikke i samme Forhold kunde berøves af Konjunkturrenes Forandringer, kan jeg delvis give ham Ret deri, idet den absolute Trængsel ikke kan være saa høj; men saa stiller man den Fordring til Hænderhaverne af de saaledes lønede Stillinger, at paa en Tid, da der jo i det Hele er Fremgang i Landet, da navnlig de besiddende, de producerende Klasser i usædvanlig Grad begunstiges, skal for dem det eneste Resultat af denne Fremgang være en stadig videregaaende Indskrænkning af de — lad mig kun sige — Nydelser, som de gjenne deres Liv have vænnet sig til. Dette skal for de høiere stillede Embedsklasser være Resultatet af den stigende Konjunktur! At Regjeringen delvis har været af samme Mening som det ærede Medlem, fremgaar jo deraf, at den har sat en høiere Procent for de første 2,000 Kr. end for de næste 2,000 Kr. og slet intet Tillæg for de overskriddende Lønningsbeløb udover 4,000 Kr. Resultatet deraf vil blive, at en Lønning paa 6,000 Kr. vil faae omtrent 12—13 pCt., medens Lønninger paa 2,000 Kr. ville faae 20 pCt. Der er altsaa en Erkjendelse af, at Konjunkturerne ganske vist ikke i samme Forhold berøre alle Embedsmænd; men saa vist som det maa indrømmes, at der ved Fastfættelsen af Lønningerne har været en forstandig Hensynstagen til det Arbejde, som ydes af Embedsmændene, saa vist skal det maatte indrømmes, at naar Konjunkturerne stige, som de ere stegne nu, naar Priserne paa Livsforbrødenhederne i det Hele stige som nu, og, lad mig tilføje, naar Fordringerne til Livet gjennem alle de producerende Klasser stige, som de ere stegne, saa bør der ogsaa tages et billigt Hensyn til denne Klasse af Statsborgere. Naar det ærede Medlem siger, at man ikke saaledes kan forhøje Lønningerne, fordi Konjunkturerne stige, idet man da vil stille Embedsmændene anderledes end Andre, saa vil jeg spørge: Ere Embedsmændene stillede saaledes som Andre? Kan Embedsmanden vilkaarlig forlange sin Løn forhøjet, har han selv Skyld af Indflydelse paa Fastfættelsen af sin Løn? Deri er hans Stilling anderledes end Andres. Dette maa tillige gjælde som Svar paa den ærede sidste Talers Bemærkning om, at Lønningen er en Afford. Ja, Lønningerne fremkomme af Afford for de Arbeidere, som ikke ere Embedsmænd. Men jeg tror ikke, at man vil give Embedsmændene Ret til, saaledes som man indrømmer andre Arbeidere f. Ex. at gjøre Strife (Berntsen: Der er ingen Fare!). Ja, den Bemærkning har jeg hørt saa tit fra den Side. Der er ganske vist ingen Fare, for saa vidt man anser det for ligegyldigt, hvem man faar til at bestynde Statens Embeder. Men jeg

kan forsikre De Herrer, at dersom man ikke vil komme dertil, at man vil sætte Statens betroede Stillinger til Licitation til Indtagelse af de lavest Bydende, skal man finde sig overordentlig slet tjent ved at negte Embedsmændene den Løn, som deres Stilling i Forhold til den Klasse af Medborgere, med hvilken de med Rette kunne fordrø at stilles lige, gjør nødvendig. Thi man kan ikke betragte Embedsmændene alene som staaende for sig selv, men maa tillige betragte dem i Forbindelse med det Samfund, hvori de befinde sig, og saa se, om der ikke gjennem dette Samfund i det Hele gaar saaledes stigende Fordringer til Livet, at man tør imod har ventet og ventet og atter ventet gjennem de stadig opadgaende Konjunkturer med at komme med den nu foreslaede Forhøjeelse. Det er jo hverken i Gaar eller i Dag, at denne Stigning er begyndt, men i Løbet af det sidste Par Aar er den kommen til et saadant Loppunkt, at jeg med det ærede Medlem meget vil haabe, at den ikke yderligere forøges; jeg vil endog saa haabe, at nogen Tilbagegang skal finde Sted. Men jeg kan forsikre det ærede Medlem, at selv om en Tilbagegang finder Sted, vil det for de allerfleste Embedsklasser ikke blive af nogen saadan Betydning, at den oprindelig satte Lønning vil vise sig tilstræffelig. For at tage de Lønningsklasser, jeg selvølgelig bedst kender, nemlig de militære, skal jeg gjøre opmærksom paa, at Gjennemsnitslønnen for Militære i 1864—66 — ja nu kan jeg ikke finde det, men jeg kan nævne det procentvis — var 11 pCt. høiere, end den er nu, og Gjennemsnitslønnen for militære Embedsmænd er nu efter den sidste Bestemmelse, som vi vedtog her, hvorefter Kommuneskatterne i Gjennemsnit bleve satte til 2 pCt., nemlig 8 pCt. høiere end efter Lønningsloven af 1842. Nu tror jeg, at aldrig Nogen har paastaet, at de Lønninger, som bleve bestemte for Hæren i 1842, skulde have været i nogen overdreven Grad for høje, men derimod tror jeg med Bestemthed at turde paastaa, at Livets Dyrhed fra 1842 til Dato er stegen temmelig meget mere end 8 pCt. — Naar der fra flere Sider er anført over, at der ikke i denne Lov er medtaget en Lønningsforhøjeelse til de Menige, hvorom Alle synes at være enige, saa kan jeg godt forstaa, at det ikke er slet, fordi denne Lov handler om Forhøjeelse